

1. KALAND

DIANA SOTO

KITKA
BENCE
BALATONALJÁN

Radványi Maja illusztrációival

SCOLAR
KID

TARTALOMJEGYZÉK

1.	<i>Ahol majdnem elütnek</i>	7
2.	<i>Ahol csónakba szállunk</i>	14
3.	<i>Ahol megmentünk egy nagy csirkét</i>	28
4.	<i>Ahol futnunk kell</i>	43
5.	<i>Ahol nagyon meleg van</i>	59
6.	<i>Ahol segítséget találunk</i>	74
7.	<i>Ahol megint bajba keveredünk</i>	81
8.	<i>Ahol továbbra is utálok a csúszómászókat</i>	96
9.	<i>Ahol végre megpihenünk</i>	107
10.	<i>Ahol felcsillan a remény</i>	117
11.	<i>Ahol új tervre van szükség</i>	129
12.	<i>Ahol megismerjük a Telet</i>	136
13.	<i>Ahol a tündérek nem is olyan kedvesek</i>	154
14.	<i>Ahol virágot szedek</i>	166
15.	<i>Ahol visszatérünk a Tavaszba</i>	179
16.	<i>Ahol nem bízunk senkiben</i>	186
17.	<i>Ahol hazatérünk</i>	208

AHOL MAJDNEM ELÜTNEK

– Bence, megegyeztünk! – mondta anya hajthatatlanul. Reménykedtem, hogy az út alatt megenyhül, de most úgy látszott, nem menekülhet előle a mobilom. Igyekeztem esedező pillantással nézni rá, ő azonban továbbra is nyitott tenyérrel várta, hogy átnyújtsam a telómat.

– Hát jó, ha azt akarod, hogy halálra unjam magam – próbálkoztam, ám a szeme sem rebbent. Nem volt mit tenni, kivettem a zsebemből a készüléket, és odaadtam neki. Anya lecsapott rá, mintha csak erre várt volna, egy másodperc alatt eltűnt a telefon a táskájában. Ha pedig valami abban a táskában landolt, akkor általában sokára láttuk viszont.

Nem mertem csúnyán beszélni, mert azonnal elővette volna a perselyt, amit száz forintom bánt volna. De becsaptam a kocsiját, hogy ezzel is éreztessék velem, nem ezt vártam tőle. A téli szünetben kétszer tiltott el a géptől, a mobilom viszont eddig megúsza. Igaz, akkor a többiek, és főleg a Balázs piszkálódása miatt kerültem bajba, persze anya szerint így sem kellett volna lefényképeznem Ildi nénit. Most pedig itt álltam az isten háta mögött, unalomra ítélve.

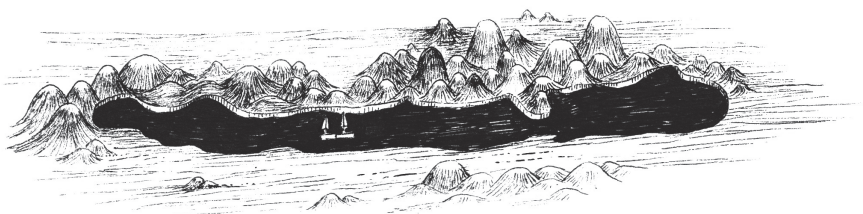
– Ne vágj ilyen képet, inkább hozd azt a bőröndöt! – jött anyától az újabb utasítás. Meg is fogtam a csomagot, bár úgy éreztem, hogy nem lesz szükségem semmire belőle. Eltettem a töltőt, a fülhallgatót és egy power bankot, de ugye a telefon nélkül egyiknek sem vettem volna hasznát. Ki találta ki, hogy a tavaszi szünetet egy poros faluban töltsük?

A bőrönd olyan könnyűnek tűnt, hogy biztosra vettem: otthon hagytam valamit. Ez történik, amikor nem készülünk fel az ilyen furcsa kirándulásokra. Anya három nappal korábban közölte, hogy a szünetben Balatonfűzfőre utazunk, és már pakoltunk is. Mondanom sem kell, hogy azt sem tudtam, hol van ez a hely. Jöttünk már a Balatonra, de azért Siófok és Tihany után ez a Fűzfő elég ismeretlenül hangzott. Nem láttam semmi érdekeset, a házak és a kerítések unalmasan követték egymást. Hol a víz?

Anya bezárta az autót, és Rékával együtt a házhoz indult. Drága nővérem vigyorogva nézett rám, szemmel

láthatóan élvezte a büntetésemet. A kocsiban legalább hatszor a fejemhez vágta, hogy milyen szuper dolgokat fog csinálni a telefonjával. Most pedig elkönnyelhettem, hogy halál fia vagyok. Ebben a lepukkadt házban tévé sem lesz!

Alig mertem körbenézni a kertben, gyorsan behúztam a bőröndöt a házba. Nem volt valami nagy cucc, előszoba helyett azonnal a nappaliba érkeztünk.

– Hol a szobám? – kérdeztem gyorsan, nehogy Réka lecsapjon a nagyobbikra.

– A szobátok az emeleten van.

– A szobánk?! – Olyan egyszerre tettük fel a kérdést, mint az osztályomban az ikrek. Mi az, hogy „a szobánk”? Tényleg azt hiszi, hogy a nővéremmel fogok közösködni? Ki hallott már olyanról, hogy tizenkét évesen bárki is a testvérével aludna?

– Menjetek fel, az első ajtónál lesz. A másik szoba az enyém – közölte az ítéletet anya, majd eltűnt a konyha irányába.

– Nagyszerű! – morgott Réka, miközben elindult a lépcsőn felfelé. Legalább annyira örült a helyzetnek, mint én. Minden rosszban van valami jó.

Lassan battyogtam utána, azt terveztem, hogy egyhetes álmra hajtom a fejem, hátha hamarabb szabadulok. Megszoktam, hogy unalmasak az ilyen családi kirándulások. Reméltem, hogy a hétvégén apa is utánunk tud jönni, mert ő legalább ismeri a túrázóhelyeket. A munkája miatt sokat kellett utaznia: biológiai mintákat vesz, meg ki tudja, hogy miket, aztán azokat elemzik egy nagy laboratóriumban. Elég menő.

Mire felértem a lépcsőn, Réka elfoglalta az egyik ágyat. Szívesen összevesztem volna vele, ám mivel a két fekhely egyformának nézett ki, inkább ráhagytam. Ledobtam a bőröndöt a földre, majd az ablakhoz mentem. Legalább annyi jó volt az egészben, hogy innen pont rá lehetett látni a Balatonra. Nyáron sokat járunk a déli partra, de mi értelme idejönni tavasszal? A víz hideg, az ég csupa felhő, és telefonom sincs! Ha leülök az ágyra, akkor Réka hozzám szól, ha lemegyek, akkor anyával futok össze. És tévé komolyan nincs?!

Réka mobilja megállás nélkül pittyegett, szerintem direkt csinálta. Nem szoktak neki ennyit üzengetni, biztosan engem akart idegesíteni. Úgy döntöttem, hogy inkább világgá megyek. Jó, nem szó szerint, csak legalább felfedezem a környéket.

Elléptem az ablaktól, és láthatatlan üzemmódba kapcsoltam, úgy tettem, mintha Réka nem is létezne. Levonultam a lépcsőn, és betámadtam a konyhát.

– Kaphatok csokit? – kérdeztem ravaszul anyától, aki megállás nélkül nyitogatta a hűtőajtót.

– Nem hoztunk.

Bízam benne, hogy ezt mondja, hiszen sosem rajongott a csokoládéért. Szerinte a túl sok cukortól a gyerekek megbolondulnak.

– Elmehetek venni?

Nagyon halkán tettem fel a kérdést. Nem tudtam, milyen reakcióra számíthatok, ezért egy lépést hátráltam. Ha netán valamilyen zöldséget akar rám erőszakolni, akkor elszaladok.

– Rendben, pár utcával lejjebb van egy kisbolt, adok rá pénzt.

Nem hittem a fülemnek! Elsőre sikerült! Anya otthagya a nyitott hűtőt, és szó nélkül kivette a pénztárcáját a táskából, amelyben nem mellesleg a telefonom raboskodott. A kezembe nyomott kétezer forintot. Talán ő is észrevette rajtam, mennyire lelkes vagyok, mert úgy mosolygott, ahogy a büszke anyák szoktak. Gyorsan megköszöntem, és megcéloztam a kijáratot.

– Bence! A nővérednek is vegyél valamit!

Na persze, arra várhat!

A bolt megtalálása túl könnyen sikerült. Semmi kedvem nem volt visszamenni, főleg úgy, hogy Rékának nem viszek semmit. Ezért minden bizonnyal újabb bünti járna, de az arca, miközben én suttyomban csokit majszolgotok, az minden pénzt megér. Eszembe jutott az ablak, ahonnan ráláttam a Balatonra. Innen rátakartak a házak, és egyedül lefelé lehetett menni, úgyhogy a kirándulás mellett döntöttem. Ha anya látja, hogy nem érek vissza, akkor izgulni fog, és megbánja, hogy elvette a telefonomat.

Öt perc séta után a falu iránt érzett ellenszenvem tovább nőtt. Összesen egyetlen emberrel futottam össze, és nagyjából minden kutya megugatott. A strand, mármint az a rész, ahol ilyenkor is lehet sétálni, alig látszódott ki a nád mögül, ráadásul teleszórták műanyag palackokkal. Csupán az egérszínű sziklák emlékeztettek Siófokra.

Tettem egy gyors kört a víz mellett, ám miután két kacsra rám hápogott, és egy siklótól szó szerint frászt kaptam, inkább a csokit választottam. Egye fene, Rékának is viszek, hátha pár percre kölcsönadja a telefonját.

– Vigyázz! – ordította mögöttem valaki.

Megpördültem, és egy biciklit láttam felém száguldani.

A végső becsapódás előtti másodpercben a rajta ülő fiú hatalmasat fékezett, és elrántotta kormányt.

Annyit láttam, hogy az a valaki, aki majdnem elütött, másfél métert repül előre.

– Úristen! Jól vagy? – kiáltottam, és odafutottam mellé.

A srác nem lehetett nálam idősebb, és szerencsére sisakot viselt. Hirtelen megértettem, miért veszekszik velem folyton anya a bukósisak miatt, és megfogadtam magamban, hogy legközelebb én is felveszem.

– Bocsi! Nem akartalak elcsapni – mondta a fiú, miközben nagy nehezen feltápászkodott.

– Miattam ne aggódj! – feleltem gyorsan. Szegény alaposan megüthette magát, mert megállás nélkül a térdét dörzsölte.

– Áh, tényleg bocsi, nem vagyok valami jó bicajos. Amúgy a nevem Máté.

– Szia, én Bence vagyok.

Ebben a pillanatban tudtam, hogy nem fogok unatkozni a szünetben.